

הורד השבת

הוד התורה
יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

662

אמור

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 18:46

מוצאי שבת 19:56

מוצ"ש ר"ת 20:29

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

מי שמחובר ל... הולך על כל הקופה! למה אתה מחובר?

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

יש אדם שמחובר אל ריכבו בכל לבבו ונפשו ומאודו. הוא משקיע ברכב מהונו ואונו, הוא מקלח אותו בכל הזדמנות עם סבון ווקס ומלביש לו עניבה ומפזר בתוכו בושם ומקשט את הרכב בנורות led וכל מיני בובות ועיצורים וקשקושים, הוא מתקין ברכב כסא משובלל לא פחות מהכסא של שלמה המלך - וכן מערכת סטריאו מסועפת שלא במיישית אף אולם שמחות בעוצמת הדציבלים שהיא מסוגלת להפיק, בנוסף לכל זה ידינו מקפיד לחנות את הרכב בחניה המוגנת במצלמה במעגל סגור - ולכבוד כל ציוץ הבוקע מהחלון הוא מזנק החוצה ובודק אם הכל בסדר עם הבן שלו, סליחה! עם הרכב שלו.

יש אנשים שמחברים למערכות סטריאו (אודיופילים). הם משקיעים כל שמתם ונשימתם בנושא זה ובודקים כל הזמן בחרדת קודש את איכות הצליל וניקיונו - שחלילה לא ייפגם מחמת שינויים אקוסטיים או שחיקה של הצידוד... הם קונים מגברים אגדיים עם חיבורי Balanced ושולחים אותם לחדר ניתוח פרטי (מעבדה מיוחדת) ומחליפים במכשיר את הקבלים (Capacitors) או המנורה (שפופרת) - בהתאם לטעם והגוון שמתחבר יותר לאוזנם... אנשים אלו מקפידים שלא לשנות את הריהוט והשטיחים שבחדר כדי לא לגרום שינוי בזרימת הצליל והתהודה האקוסטית, ולמרות הכל נפשם לעולם לא שקטה וכל הזמן הם מחפשים לשדרג את המערכת המושלמת כדי להשיג עוד איזה רמה של איכות והם סקוקים בכך תדיר, ואל דאגה! יש להם תורה שלימה וטריליון אופציות להתעסק בהם כל הזמן. סוגי כבלים, רמת סיכוך, סוג המחבר שמולחם לכבל, הציפוי שלו, תוספת בטריות על הכבל, מייצבי ומסנני מתח להשקטת רחש החשמל (Power line Conditioner), חיבור בשיטת Bi-amp או Full-range, מיקום הרמקולים וכיוון הזווית שלהם וכו'.

יש אנשים שמחברים למחשב... לביזנס... לאופנה... לאוכל... לכבוד... זה ממש החיים שלהם, והם הולכים בנושא הזה על כל הקופה, ומי שלא נוהג כמותם, יש לכך רק סיבה אחת: **כנראה שהאדם הזה לא מחובר "עד הסוף" לאותו נושא גשמי כמותם. אך אם הוא היה מחובר לאותו נושא בשלמות והנושא היה יקר וחשוב בעיניו, גם הוא לא היה מתפאר ולא מוותר על אף "הידור" האותו תחום.**

להבדיל בין הקודש ובין החול, הנקודה הזו שייכת גם בעבודת ה'! אדם שמחובר בכל נפשו למצוות - ולמי שציווה עליהם, המצוות יקרות בעיניו והוא מתאמץ לקיים בהם כל הידור, ואין הוא מזניח מהם אף פירור. ולא רק שהוא לא רואה בכך עול, הוא גם רווה מזה נחת.

ניקח לדוגמה את מצוות תפילין. יש יהודים המשקיעים במצווה זו כוחות עצומים וכספים מרובים וממתנינים תקופה ארוכה עד שהם זוכים להגשים את חלומם הקדוש ולקבל לידיהם את התפילין עם ההידורים שהם מבקשים, ואלו שמתאמצים על תפילין עם חומרות האר"י - הפרויקט שלהם כפול. (צריך לכתוב קודם את התפילין של ראש ולהכניס לבית ולצבוע - ורק אחרי זה לכתוב של די... להקפיד שהתפילין של רש"י יהיו גדולים מעט משל ר"ת... צריך למצוא בתים קטנים וסופר שכותב קטן ויפה, וכמו כן הסופר אמור להיות עם ידע נוסף ועליו להקפיד על עוד הלכות ועניינים בכתיבה ובצורת האותיות וכו').

אך, למרות כל הטירח והיגיעה הארוכה, כאשר אותם יהודים קדושים זוכים סוף סוף לקבל את התפילין מהסופר ולהניח אותן, לא רק שהם לא מיללים על הטרחה שעברה עליהם, הם גם קורנים מאושר ומתמוגגים מנחת של קדושה בכל רגע שהם אוזנים בתפילין, והם חשים אל התפילין חיבה - לא פחות מהחיבה שחש האדם לבנו!

אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוקיו, ואשרי האדם המחובר לבוראו ברמה גבוהה כזו. לא רק שהוא לא מחפש את המינימום, אלא הוא עוד מחזר אחר המושלם והמהודר ביותר בעבודת ה' - תוך כדי התבטלות מלאה לתורה ולמצוותיה ולהנהגות וההידורים שהוסיפו לנו חכמי ישראל מבלי להשמיט אף פרט מדבריהם, ואין ספק שישולם לו על כך שכר מלא בעולם האמת, כפי שאנו אומרים בכל יום בתפילה בברכת ברוך שמו "ברוך שמו שכו טוב ליראיו".

ושמרו את משמרתו ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי תללנהו אני ה' מקדשם ויקראו כ"ב ט).

על פסוק זה כותב המדרש: רבי מאיר אומר... אף המצוות... אנו חייבים להישמר בהם, שנאמר 'ושמרו את משמרתו', עשו משמרת למשמרת. פירוש: הוסיפו על מצוות התורה עוד סייגים וגבולות, כדי שבאמצעותם ישמרו המצוות והסייגים הכתובים בתורה (מכילתא).

משום כך הוסיפו לנו חכמנו ז"ל הרבה מצוות והנהגות אשר הם בבחינת "גדר נוסף", ובזכות זה יש לאדם היהודי הגנה נוספת. משום שגם אם חלילה הוא יכשל ויפול, אזי הוא יפול "בגדר ובתוספת" - אך לא יכשל בדבר האסור מהתורה.

משל לאדם שגר בסביבה שמצויות בה חיות טורפות והסכנה שם רבה. אדם זה לא מסתפק בגדר אחת שתחוצץ בינו לבין החיות המסוכנות, אלא הוא מקיף את עצמו בגדר נוספת. כדי שאם חלילה הוא יתבלבל ויעבור גדר אחת, עדין הוא יהיה מוגן על ידי הגדר השנייה.

הנמשל: האדם מוקף בסכנות רוחניות רבות, והוא עלול בקלות לעשות פעולה הגורמת לנשמה נזק והרס ומוות רוחני. משום כך בורא עולם נתן לאדם מצוות וסייגים המשמשים עבורנו "תמרורי דרך", ובאמצעותן הוא יודע מהי פעולה נכונה הגורמת לבורא נחת רוח, ומהי פעולה הפועלת את ההפך.

אך מחמת שעדין העסק רגיש - שהרי יתכן ויצר הרע יטעה את האדם ויבלבל לו את התמרורים ויכשיל אותו בדבר עבירה, משום כך באו חכמנו ז"ל והוסיפו לנו עוד מצוות וסייגים - המהווים עבורנו מערכת תמרורים נוספת, ועל ידי זה ההגנה הרוחנית שלנו מתחזקת. משום שגם אם האדם יכשל במערכת התמרורים שמקיפה אותו (מצוות דרבנן), עדין הוא יהיה מוגן על ידי מערכת תמרורים נוספת (מצוות התורה), וממילא לא יגיע לנשמתו הרס ונזק ומוות רוחני.

ואם יבוא אדם ויטען: מי אמר שבורא עולם מחבב את "כ"ל" המצוות שהוסיפו לנו גדולי ישראל! אולי יש בחלק ממצוותיהם גוזמה או דבר שאין להם בסיס וטעם בשכל הגשמי - ומדוע שלא אפקק על דבריהם ואצמד לפי שקלי הבהיר הסובר אחרת?

התשובה לאותו יהודי מתוק נמצאת בגמרא (ע"ז לה) שכותבת כך:

אמרה כנסת ישראל [השכינה הקדושה] לפני הקדוש ברוך הוא. ריבוננו של עולם! ערבים עלי דברי דודיך, יותר מיינה של תורה. **פירוש:** אומרת השכינה הקדושה, אהובים עלי התקנות והגזרות שחכמי ישראל חוקקו וציוו ברוחב דעתם, יותר מהמצוות שהבורא בעצמו חקק בתורה (ר' עובדיה מברטנורא ע"ז ב' ה'). וגם אם יש מצוות דרבנן שלא נראים לאדם - אין לו רשות להרהר על דבריהם, בדיוק כמו שאין לו רשות להרהר אחר אף מצווה מהתורה.

משום שכך גזר בורא עולם על האדם היהודי, שהוא חייב לכופף את דעתו לדעת חכמי ישראל, בין אם הוא מבין את דבריהם, ובין אם הוא חושב אחרת מהם (תורה תמימה הערות שיה"ש פרק א הערה כ).

זו הסיבה למסירות נפשו של העם היהודי במשך אלפי שנים על כל מצווה ותקנה והנהגה שציוו חכמנו - מבלי לסטות מדבריהם ימין ושמאל, כפי שראינו בתקופת השואה שיהודים אגרו במסירות נפש את מנת המרגרינה שקיבלו - ואף החליפו את חתיכת הלחם וקליפות התפוחי אדמה שהגישו להם - בעד עוד חתיכת מרגרינה, כדי שיהיה להם אפשרות בחנוכה להדליק בשמן של המרגרינה חנוכייה מאולתרת, ולקיים את מצוות חכמנו ז"ל כהלכתה.

וכאן המקום לציין נקודה מאוד מעניינת: **"כל אדם מהדר ומחזר אחר השלמות באותו דבר שהוא מחובר אליו", בין בגשמיות - ובין ברוחניות. ואם יש דבר שהאדם אינו מחזר בו אחר השלמות, סימן שחסר לו את ההערכה והחיבור המושלם לאותו דבר.** רוצים דוגמאות מחיי היום יום?

להצלחה ברוחניות וגשמיות לתורם ומשפחתו החפץ בעילום שמו

פירוש: לא רק על קיום המצווה האדם מקבל שכר בעולם הבא, אלא גם על גודל יראת השמים שיש לאדם והרגש שהוא מפתח בעבודת ה', גם על זה הבורא משלם. ולא סתם "שכר", אלא "שכר טוב", שכר מיוחד השמור אך ורק למי שבמדרגה הזו, יהי חלקנו מחלקם.

בטרם נמשיך, נצהיר:

כל יהודי שעובד את ה' - ה' מחבב אותו ואילו אם הוא עושה שגיאות ועבודת ה' שלו רעועה קטועה ודלה וחסרה ולא מושלמת, וכפי שנאמר **"וְדַגְלוּ עָלַי אֲהַבְהָ" (ש"ה"ש ב' ד')** ודרשו חכמנו **"ודילוגו עלי אהבה"** (ש"ה"ש רבה פרשה ב'), שאפילו עם כל הדילוגים והחסרונים של האדם בעבודת ה' - עבודתו אהובה ורצויה, **כיוון שכוונתו של האדם לטובה** (ע"י תורה תמימה הערות ש"ה"ש פרק ב' הערה טו).

היתופה מצויה בעיקר אצל אותם יהודים יקרים המתקרבים אל התורה והמצוות והם בתחילת דרכם, שפעמים מחמת חוסר ידיעה שיש להם במצוות הם מחסירים בעבודת ה' או שעושים אותה שלא כהוגן, כמו כן פעמים שהם עושים רק חלק מהמצוות מחמת שהם לא מצליחים להתמודד בבת אחת עם המעבר החד בסגנון החיים - והם עושים זאת בהדרגה.

למרות כל זאת, כיון שכוונתם של אותם יהודים לטובה, בורא עולם מחבב אותם עד מאוד ושמה בהם **"ואהוב את עבודתם הקדושה"** והם יקבלו שכר מלא על "הלב הרחב שהשקיעו" למען ה', גם בקטגוריה של "ברוך משלם שכר טוב ליראיו", רבו כמותם בישראל... ולא עליהם מכוונים הדברים הבאים, לא באופן ישיר ולא באופן עקיף.

מצד שני, יש אנשים שנוהגים בדיוק ההפך. לא רק שהם לא מחפשים את ההידור והשלמות בעבודת ה', אלא גם מהבסיס הם חותכים ומצנזרים ומשמיטים את כל מה שלא מובן להם בשכלם הגשמי. את מה שלא נראה להם הם מתעלמים ממנו במצח נחושה - ולדעתם אין טעם לקיימו. אנשים אלו שטוחים בעצמם ובשכרם בעולם הבא, והם אינם יודעים שעליהם נאמר "מומר לדבר אחד הרי הוא מומר לכל התורה כולה" (חולין ה"ה ע"א) ואכמ"ל, אלא גם בלי "המעלה" הזו, הם עתידים לגלות בעולם העליון "הפתעה" לא נעימה. מדוע? התשובה נמצאת בגמרא שאומרת כך:

לעתיד לבוא מביא הקדוש ברוך הוא ספר תורה, ומכריז: "מי שעסק בתורה, יבוא ויטול שכרו"... מיד מתקבצים ובאים מלכות רומי... אומר להם הקדוש ברוך הוא: בזכות מה מגיע לכם שכר, וכי עסקתם בתורה? אומרים לפניו: ריבוננו של עולם, ייסדנו שווקים, עשינו מרחצאות... **והכל לא עשינו אלא לכבוד עם ישראל כדי שיתעסקו בתורה.** אומר להם הקדוש ברוך הוא: שוטים שבעולם! כל מה שעשיתם - לצורך עצמכם עשייתם... אחרי מלכות רומי באה מלכות פרס ומבקשת שכר... אומר להם הקדוש ברוך הוא: בזכות מה מגיע לכם שכר, וכי עסקתם בתורה? אומרים לפניו: ריבוננו של עולם, עשינו גשרים וכבשנו פְּרָכִים ונלחמנו עם האויבים... **והכל לא עשינו אלא בשביל עם ישראל כדי שיתעסקו בתורה.** אומר להם הקדוש ברוך הוא: כל מה שעשיתם - לצורך עצמכם עשיתם... וכך אומר ה' לכל אומה ואומה ודוחה את כולם מלקבל שכר, ונותן שכר רק לעם ישראל (ע"י ב"ע"ט).

עד כאן הגמרא המפורסמת, ועליה שואלים רבותינו שאלה: מה איכפת לבורא עולם אם הגויים פיתחו את העולם בשביל עצמם - או בשביל עם ישראל? סוף סוף הגויים מיצו את תפקידם ושליחותם בעולם ופיתחו וקידמו בו את ענייני הגשמיים - ועל ידי זה התאפשר לעם ישראל לעסוק בתורה. האם זה לא מספיק כדי לזכות את הגויים בניקוד גבוה ולתת להם בגין כך שכר מושלם?

ועונים חכמנו את התשובה הבאה, תשובה שהיא יסוד חשוב וחשוב עמוק ונוקב שחייב כל יהודי לדעת:

בעולם הבא בורא עולם לא משלם שכר על "המעשים", אלא על "הכוונה שמסתתרת מתחת למעשים". ומחמת שאומות העולם לא התכוונו במעשיהם לְמַשַּׁח את שליחותם וייעודם בעולם ולעשות את רצון ה' - אלא כל מעשיהם נבעו מחמת קידום אישי ונחות וסיבות חיזוניות, לכן אין על מה לתת להם שכר. **ואת החשבון הסודי הזה יצר הרע מסתיר מהאדם היהודי!** יצר הרע לא מוכן שהאדם יבצע 'כל מצוה' שמופיעה בתורה או בדברי רבותינו, הוא משכנע את האדם לקיים רק את המצוות שהוא מבין את הטעם וההיגיון שבהם - ומבקש ממנו להתעלם מכל השאר, והוא לא מגלה לאדם שעל ידי זה הוא מנטרל את עצמו מכל השכר בעולם הבא, **מחמת שמתברר שכל מעשיו היו מונעים "משיכלו הגשמי" - ולא "מציוי הבורא".** לא חבל! מחמת החשבון הזה צריך האדם לשרר לעצמו כל הזמן - שכל מצוה שהוא עושה, בית אם הוא מבין את טעמה ובין אם לא, הוא מתכוין בעשיית המצוה לעשות נחת רוח לה' ולקיים את רצונו ופקודתו התורנית, והוא כלל לא עושה את הפעולה בגלל הבנתו השכלית שכך צריך לנהוג.

לדוגמה: הוא לא גונב ומרמה בעבודה, לא בגלל שהשכל שלו סובר שזה לא מוסרי, אלא מחמת שכך ציווה הבורא בתורה. הוא מכבד את אביו ואימו - לא בגלל שלא נעים לו מהם אחרי כל ההשקעה שהשקיעו בו, אלא מחמת שחברוא חייב אותו לכבדם. כך צריך לחשוב לפני עשיית כל מצוה.

[נ.ב. נפסק בהלכה (ש"י"ע או"ח ס' ד') שמצוות צריכות כוונה לפני עשייתן - ויש דעות שזה גם במצוות דרבנן, ומטעם זה נהגו הרבה צדיקים לומר לפני כל מצוה שעושים "הריני בא לקיים מצוה פלונית כדי לעשות נחת רוח לבורא...". כדי לגלות דעת ולהראות בטח שהמעשה שהם עושים נובע מחמת הרצון לקיים את המצוה ולא מפני ההיגיון והשכל הגשמי המחייב לעשות כך. ע"י ק"ף החיים - סופר, סימן ס' סעיף ד' אות י' - י"א. וכל המחלוקת זה על נוסח "לשם יחוד" מחמת שלא כל אדם מבינו, ואכמ"ל].

מי שמאמץ את הגישה הזו ומבין את צורת החשיבה הזו, יצר הרע לעולם לא

יוכל להזיז ולהסיט אותו בעבודת ה', והוא לא יוותר על אף מצוה - גם אם הוא לא יזכה להבין את עומק ההיגיון שבה. **שהרי הוא רגיל לעשות את המצוות מחמת שה' אומר, ולא בגלל שהוא מבין.**

מה דעתכם לאמץ את הגישה הזו ולהתחיל לחשוב כך לפני עשיית כל מצוה? **לפחות פעם ביום?**

נערך ע"י הר' **אברהם א"ו** ה"ו

האושר שבנישואין

השקעה "במקום" הנכון "ובזמן" הנכון!

ברוך ה' לבני הזוג יש עיסוקים רבים, הרי לנהל בית זה דבר מאוד מורכב, האישה עסוקה בענייני הפנים, הבעל בענייני החוץ, כל אחד משתדל לעשות את מלאכתו בצורה הטובה ביותר, אלא שדווקא משום כך - עלולים לפספס דבר מאוד חשוב.

לדוגמה: אשת חיל חרוצה, כל היום עסוקה בבישול, כביסות, ניקיון, היא מנצחת על המלאכה בנאמנות גמורה, משקיעה הרבה מרץ ואנרגיה בבית, וכשהבעל חוזר בערב, הוא מוצא שתי הפתעות. אחת נעימה - והשנייה לא נעימה. ההפתעה הנעימה: בית מסודר, ניחוח של אוכל וניקיון באוויר, אך הוא גם פוגש בהפתעה לא נעימה: אישה מרוטה ומפורקת, כל כולה מדיף ריח של חומרי ניקוי, לבושה בסמרטוט מלא כתמי אקונומיקה, ועם זה היא אומרת לו "שולם עליכם".

ואתו דבר יכול להיות הפוך. בעל רוצה להפתיע את אשתו, הוא מקרצף את הבית, מרוקן אשפה, משכיב את הילדים מבשל ארוחת ערב, האישה חוזרת בערב... ונהנית מההפתעה הנעימה, אך היא גם פוגשת בהפתעה לא נעימה, בבעל מאובק כדבעי, נוטף מפלי זיעה וכו'.

מצד שני: לפני כל חתונה או מפגש חשוב, נעמדים ליד הראי, מסדרים כל קמט שבקושי נראה, מתאימים את הסיכה לנעל, שופכים תמרוקים ללא גבול, שוטפים פנים ומסירים את סימני העייפות.

בשורה התחתונה - פועלים בדיוק ההפך מהדרוש. את החן והנעימות משאירים לשכנים והידידים, לחתונות וליציאות, ואילו את המסכנות העיפות, ריח האקונומיקה ובלויי הסחבות - משאירים לבן הזוג.

נו, מילא אם קרה אונס ולא הספקת להתארגן לכבוד בן זוגך, אין עליך קשיה. אך **לכתחילה, צריך לשריין לכך זמן!!!** לשתוף פנים, לסדר את הבגדים, להראות אנושי, לשבת לנוח עם איזה כוס קפה, להספיק את זה לפני שבן הזוג מגיע, בכדי שלא יהנה "רק" מהשקעתך בבית, אלא גם שיהיה לו נעים לשהות במחיצתך.

דע לך שלמרות שחשוב לבן הזוג האוכל וניקיון הבית, יותר מכך חשוב לו הסדר והניקיון והערנות של בן זוגו, וכאשר הוא חוזר מהעבודה, הוא מעוניין לפגוש אותך באווירה נעימה, בניחוח אנושי, ובלבוש מכובד. ובפרט אישה, שהיא החומה של הבעל (יבמות כ"ב), צריכה להקפיד על כך ביותר, בכדי שתהיה חומה מושלמת לבעלה ואכמ"ל וד"ל.

הבעיה היא, שדברים אלו הגיוניים, כולם מבינים זאת, אף אחד לא מתכוון להיות ראל בן זוגו. אם כן מה ההסבר לכך שבשבע ברכות וברוך דבש היינו נקיים ומצוחצחים, קיבלנו את בן הזוג עם עניבה ונעלי לקה, ואילו היום... אנו מקבלים את פניו עם חלוק מוכתם בניחוח חומרי ניקוי, זיעה פיח עייפות וכו'?

כיצד נוצר המעבר מבלי שהבחנו בכך?

בשלבים! בהתחלה התרנו לעצמנו להראות בצורה לא נעימה - "רק" אחרי ניקיון פסח. אחר כך, גם אחרי הניקיון היסודי שעשינו בערב ראש חודש. אחר כך בניקיון של יום שישי. עד שבסוף פיתחנו קו כזה: בבית - לובשים סרבל סמבור בריח חומרי ניקוי ומלא בכתמים וקמטים, ואילו לפני שיוצאים - מתקלחים מתגדרים ומתייפים.

צריך לדעת שאסור להישחק בנושא זה! באיזה שהוא שלב, זה מפריע לבן הזוג ועלול להשפיע על איכות הקשר. וגם אם נראה לנו שזה לא מפריע לו, חובתנו לדעת שאנו טועים, שהרי מדובר כאן "בבן אדם", ולבן אדם יש גרשנות!!! אלא שלא תמיד הוא מראה אותם ולא תמיד אנו מגלים את זה בזמן.

החכמה היא להשקיע במקום הנכון ובזמן הנכון!

והמקום הנכון הוא הבית, והזמן הנכון הוא לפחות כשנאכל הלחם אצלנו.

כשעושים להיות חיובי, פה מקשר את בני הלחם. כשפה להיפך, פה יוצר מחיצה.

מזדעקה רבה לאזרייתא

מידי שבת לאחר התפילה בנץ מתקיים שיעור תורה בנושאי השקפה "והלכה למעשה"

עם הרה"ג יוסף גיצי שליט"א

קידושא רבה במקום, כיבוד קל מוגש למשתתפים

השיעור מתקיים ברחוב ר' יוחנן בן זכאי 54/7, אצל משפחת עיני

הציבור מוזמן להצטרף לתורה ולראיירה